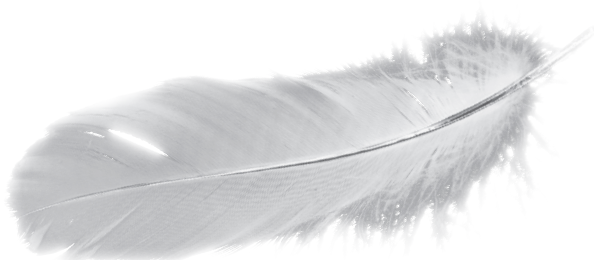
WHEN SHE TEMPTS

GABRIELLE SANDS

WHEN SHE TEMPTS

MARTINA CSÁBÍTÁSA

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Gabrielle Sands: *When She Tempts*
First published in 2023 by GSands Publishing Inc.

Fordította
Marton Márta

Szerkesztette
Bodnár Alexandra

Borítóterv
Steamy Designs

ISBN 978-963-636-980-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Gabrielle Sands 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Marton Márta 2026

Charlotte Brontënak, amiért megajándékozott minket Jane Eyre-rel, és ezzel számtalan írót inspirált arra, hogy távoli kastélyokban zárjon össze szeszélyes alfa-hímeket és harcias hősnőket.

1. FEJEZET

GIORGIO

A nap már alacsonyan jár az égen, amikor a gépem landol Ibizán, de a perzselő hőség még mindig nem hagyott alább. Olyan, mintha a repülőtéren mindenki félálomban lenne. Tekintve az itteni szokásokat, kissé meglepő, hogy nem zárják be a repteret a szieszta idejére, és mondják mindenkinek, hogy menjen haza szundítani, de hát, ha van valami, amit Ibiza még a gondtalan paradicsom hírnevének a fenntartásánál is jobban szeret, az a pénz.

Az érkezési csarnokban találkozom De Rossi sofőrjével, aki az autóhoz kísér. Ügyes, egyértelműen jól képzett a defenzív vezetésben, de jobban szeretek én ülni a volán mögött. Nem szívesen bízom magam más kegyére, különösen, ha most ismertem meg az illetőt.

A sofőr a visszapillantóban rám néz, amikor azt hiszi, nem figyelek, de a szemem sarkából észreveszem. *Mindent* észreveszek. Ez a képességem tartott életben az évek során.

Néha még mindig nem hiszem el, hogy harminchárom éves vagyok. Mintha már csak kölcsönkapott időből élnék. Mindig

azt hittem, fiatalon fogok meghalni. Valószínűleg elég furcsa dolog gyerekként erre gondolni, de amikor mindennap azt látod a hírekben, hogy nálad pár évvel idősebb fiúk halnak meg, akkor te is ezt várod.

Nápoly Secondigliano nevű kerületében, ahol születtem és felnőttem, az optimizmust hírből sem ismerik. A lakosság teljes közönyben él, tudva, hogy bármikor fennáll a halál, a kábítószer-razziák vagy egy újabb tragikus túladagolás lehetősége, amelynek áldozata lehet bármelyik tizenkét éves gyerek, akinek mindkét szülője methmámorban úszik. Secondiglianóban a legtöbb álom azelőtt meghal, mielőtt megszületne. Ha olyan szerencsétlen vagy, hogy szorult beléd egy szikrányi ambíció, egyetlen lehetőséged van.

Hogy a Camorra-*sistema** embere legyél.

Végigsimítok szépen nyírt szakállamon. Előtör a cinizmusom. Az előttem álló feladat és a következményei miatt valószínűleg jobb lenne, ha visszafognám. Nem mindennap hullik az öledbe minden, amit akartál. Legalább megpróbálhatnám élvezni.

Ahogy a legtöbb férfi, én is céltudatos ember vagyok, és csak egy dolog van, ami az évek során erőt adott.

Ez az egyetlen átkozott dolog, amiért mindent feladnék.

Hogy igazságot szolgáltassak anyámnak.

Több mint egy évtizedet töltöttem már azzal, hogy próbálom kitalálni, hogyan érjem el ezt anélkül, hogy káoszba döntenék mindent, így meglepődtem, amikor De Rossi felhívott tegnap éjjel, és akaratlanul a kezembe adta a puzzle utolsó darabkáját.

---

* Camorra-rendszer.

Egy szívességet, cserébe azért, hogy megvédem a húgát, Martinát, amíg ő igyekszik megszerezni a Casalesi klán vezetését.

Egy szívességet, amiről pontosan tudom, mire fogom beváltani. De Rossinak nem fog tetszeni, amit kérek, viszont a gyenge pontja az, hogy szavatartó ember. Ha én megteszem, amit ígértem, ő is meg fogja tenni a magáét.

Martina De Rossi talán még nem tudja, de én leszek az árnyéka. Minden mozdulatát figyelni fogom. Amíg velem van, egyetlen hajszála sem görbülhet, mert nem adok lehetőséget De Rossinak arra, hogy kilépjen a megállapodásból.

Behajtunk a spanyol villa felhajtójára, ahol alig két hete jártam, és a szélvédőn keresztül kiszúrok két őrt a bejárati ajtó mellett, meg egy mesterlövészt a tetőn. Úgy tűnik, De Rossi végrehajtotta a biztonsági intézkedéseket, amiket kértem.

Kibaszottul ideje volt.

Ha előbb megteszi, elkerülhette volna a múlt heti fiaskót.

A vállam megfeszül, amikor eszembe jut, mi történt. Lazaro, De Rossi új feleségének exférje betört a házba, és túszul ejtette Martinát. Mintha a lány nem szenvedett volna eddig is eleget. Lazaro már másodszor kapta el őt, az első alkalom néhány hete történt, amikor Martina New Yorkba utazott.

Ilyen szarság nem történhet az én felügyeletem alatt.

Kiszállok a kocsiból, és elindulok az ajtó felé.

– Szóljon De Rossinak, hogy Napoletano keresi! – mondom az egyik egyenruhás őrnek.

A napszemüvegén keresztül figyel, miközben a szájához emeli a rádiót. Néhány pillanattal később megkapja az engedélyt, és bevezet a házba.

Keresztülmegyünk az üres nappalin, és befordulunk a De Rossi dolgozószobájához vezető folyosóra. A ház szokatlanul csendes. Hol van a felesége? Olyan nőnek tűnt, mint aki feltétlenül kifaggat, mielőtt elindulok Martinával, csak hogy biztos legyen abban, a lány jó kezekben lesz – nem mintha szükségem lenne a jóváhagyására. De Rossi kért fel, mert tudja, hogy én vagyok a legjobb. Én vagyok a Casalesi klán biztonsági szakértője, mióta Sal, a mostani *don* bő tíz éve megbízott – amit nagyon meg fog bánni, ha a dolgok úgy alakulnak, ahogy szeretném.

Egy hang szűrődik ki az ajtón, és az őr int, hogy menjek be.

– Napoletano! Foglalj helyet! – szól De Rossi.

Belesüppedek a bőrfotelbe vele szemben, és szemügyre veszem a helyiséget. Rendetlenség van. Papírok mindenhol, néhány fiók kihúzva, és két üres whiskyspohár áll a mellettem lévő dohányzóasztalon.

Úgy tűnik, a holmikat kapkodva válogatták át és dobták ki. De Rossi valószínűleg rendet tesz, mielőtt távozik.

A körülötte lévő káosz ellenére a pasas maga a nyugalom. Ő és a húga az elmúlt évtizedet száműzetésben töltötték Ibizán, de vér szerint Casalesi sarjak. Mielőtt Sal megölte volna, De Rossi apja volt a legbefolyásosabb *don* a klán történetében, és a nagyapjuknak tulajdonítják, hogy a hetvenes években győzelemre vezette a Casalesiket a Nuova Camorra Organizzata ellen. Sal minden törekvése ellenére a De Rossi nevet még mindig tisztelettel és csodálattal suttogják az éjszakai italozásokon.

Viszont ugyanez nem mondható el az én nevemről. De Rossi és én ugyanahhoz a szabóhoz járunk, ám néha, amikor a tükörbe nézek, nem tudom lerázni magamról az érzést, hogy jelmezt viselek. Valahol a szekrényem mélyén még mindig megvan

az a kopott, csíkos pulóver, amit serdülőkoromban telente hordtam. Mielőtt magába szippantott a *sistema,* egy senki voltam. Gondolom, most már vagyok valaki, de semmilyen elért eredmény nem mossa le rólam az alacsony származás enyhe bűzét.

De Rossi komoly pillantást vet rám, és végigsimítja a selyem nyakkendőjét.

– Elküldted a személyzetet? – kérdezem.

Bólint.

– Mondtam nekik, hogy menjenek, amíg még tudnak. Néhány órával ezelőtt megkaptuk az első kokainszállítmányt az amerikaiaktól. A Sal beszállítóival kötött szerződést… – az órájára pillant – huszonöt órával ezelőtt megszegtük, amikor megtagadtuk a heti szállítmány átvételét. Amint ez Sal fülébe jut, rá fog jönni, hogy készül valami.

Leállítják Sal drogszállítmányát, aztán elvágják a pénz útját Ibizáról. Ez a lépés hatalmas hullámokat fog kelteni a klán üzleteiben, és megkérdőjelezi a *don* hatalmát.

Ami háborúhoz vezet.

Vajon Damiano lesz a legjobb vezér? Nem. De sokkal jobb lesz, mint Sal.

Nem mintha a klán érdekeit tartottam volna szem előtt, amikor beleegyeztem, hogy támogatom őt. Egyszerűen csak ő a legesélyesebb jelölt a pozícióra, és már elegem van abból, hogy Sal ül a trónon.

Hosszú ideje vártam már, és a türelmem véges.

Sal meg fog fizetni azért, amit az anyámmal tett, és akkor végre nem kell tovább várnom.

– Vale és én holnap elhagyjuk Ibizát – folytatja De Rossi. – Már meg is beszéltünk néhány találkozót.

A gyengeség első jelére Sal néhány szövetségese hátat fordít majd neki. A *don*unkat senki sem szereti, akinek van egy kis esze. De még így is lesz néhány idióta, aki hűséges marad hozzá, és sajnos az ő kezükben összpontosul az emberi erőforrás nagy része.

– A feleséged is veled tart?

– Ragaszkodik hozzá. És amíg velem van, bíznom kell abban, hogy te gondoskodsz a húgom biztonságáról.

Majdnem kibukik belőlem egy gúnyos nevetés.

– Nem kell aggódnod Martina miatt – felelem, de legszívesebben azt mondanám: „Én nem te vagyok, *stronzo*."*

Kínos neki, hogy elbukott, és nem tudta megvédeni őt.

Úgy értem, a New York-i szitu sajnálatos, és nehéz lett volna megelőzni, de mi történt a saját otthonában? Egy megbocsáthatatlan szarvihar.

Teljes mértékű gondatlanság Damiano részéről. Annyira el volt foglalva a feleségével és a cselszövésével, hogy nem követte kellő gondossággal az utasításaimat.

Miért hagyhatta el egyáltalán Martina a házat? A helyzetre való tekintettel be kellett volna zárkóznia a szobájába.

A halántékom lüktet a bosszúságtól.

Ez a sziget túlságosan megnyugtatja De Rossit. Elfelejtette, hogy egy férfinak hogyan kell megvédenie a hozzá tartozó nőket.

De én nem.

– Hogy fogadta Martina a hírt, miszerint velem kell jönnie?

De Rossi hosszan kifújja a levegőt, amiből arra következtetek, hogy nem túl jól.

– Jelen pillanatban nehéz megmondani. Az utolsó támadás óta elég rossz lelkiállapotban van.

---

* Seggfej.

Összehúzom a szemöldökömet.

– Ezt magyarázd meg!

– Ő… nem igazán van jelen. Azt hittem, majd az esküvő felvidítja, de… nem is tudom…, mintha csak testben lett volna ott. Mosolygott, amikor a helyzet úgy kívánta, beszélt, amikor megszólították, evett, amikor elé tették az ételt. Végigcsinálta a mozdulatokat, de ennyi.

Martinát majdnem meggyilkolták a saját otthonában, és De Rossi úgy gondolta, egy parti majd helyrehozza az egészet? *Cazzo,** bármit gondol is magáról, nem nyerné el „a legjobb fivér" díját.

– Próbáltál vele beszélni arról, ami történt? – kérdezem.

Összeszűkül a szeme.

– Persze hogy próbáltam vele beszélni. És Vale is, de még Ras is. Amint a téma előkerül, csak egyszavas válaszokat kapunk tőle. Azt kívánom, bárcsak Lazaro élne, hogy másodszor is megölhessem.

A felesége ölte meg Lazarót, de ezt most inkább nem feszegetem.

– Orvos látta már?

– Pszichiáter? Felajánlottam, de visszautasította.

– Ki a főnök? Ő vagy te?

De Rossi felhördül.

– Mit várs tőlem? Tartsak pisztolyt a fejéhez? Ő nem egy célpont. Ő a húgom. Nem kényszeríthetem, hogy beszéljen valakivel, akivel nem akar.

– A környezetváltozás jót fog tenni neki.

---

* A picsába.

– Remélem. – Felnéz a mennyezetre, és nagyot sóhajt. – Tudom, hogy még mindig hibáztatja magát azért, ami a barátnőjével, Imogennel történt. Milliószor elmondtam neki, hogy nem az ő hibája, de nem értem el vele semmit. Vale szerint Mari már kezdte elhinni, de aztán megjelent Lazaro, és visszarángatta a mélybe.

Ez kurvára igaz! Martina elmenekült Lazaro elől New Yorkban, de a barátnője nem volt ilyen szerencsés. A túlélő bűntudata pedig élve elemészti az embert, ha nem foglalkoznak vele megfelelően.

Megfeszítem az állkapcsomat. Ez probléma. Mennyire van rosszul? A külső fenyegetésektől meg tudom védeni őt, de hacsak nem bilincselem magam hozzá, nem leszek képes megvédeni saját magától. Tudnom kell, hogy nem fogja felvágni az ereit, amint egyedül hagyom.

Erre a gondolatra kényelmetlen érzés árad szét a mellkasomban. Nem ismerem a lányt, de kedvesnek tűnik. Az, hogy ennyire maga alatt van… Nem helyes. Ki kell rángatnom belőle. Tennem kell valamit, hogy felvidítsam.

Ráadásul szüksége van valakire, aki kezébe veszi az irányítást, mivel ő egyértelműen képtelen kilábalni ebből. És a valaki alatt magamat értem.

Végül is Damianónak a feladatra kell koncentrálnia – hogy túljárjon Sal és a bandája eszén –, vagyis minél hamarabb sikerül elterelnem a figyelmét Martináról, annál jobb.

– Elmondod, hová viszed? – kérdezi.

– Jobb, ha nem. Minél kevesebb ember tudja, annál jobb. – A tekintetem a könyvespolcon levő rejtett kamerára siklik De Rossi válla felett.

Észreveszi, hogy mit nézek, és hitetlenkedő pillantást vet rám.

– Hogyan tudod ilyen gyorsan kiszúrni?

– Tudom, mit kell keresni. Mondd, hogy nem csatlakozik az internethez!

– Csak helyi hálózat, ahogy mondtad.

– Helyes. Martina biztonságos helyen lesz, én pedig rajta tartom a szememet.

De Rossi feláll, leemel két tiszta poharat a polcról, és tölt mindkettőnknek egy-egy ujjnyi whiskyt.

– Nem vagyok biztos benne, hogy a közelséged nem fogja-e tovább rontani a hangulatát – viccelődik, miközben átnyújtja az italt. – Esetleg gyakorold a mosolygást, mielőtt találkozol vele. Nincs hozzászokva a savanyú képedhez.

– Nem lesz vele gondja, ha a tiéddel együtt tudott élni.

Halkan felnevet, és felém emeli a poharát.

– A változásra! Az egyetlen állandó dologra a világunkban.

– A változásra! – Ledöntöm a whiskyt, és rápillantok az órámra. – Hamarosan indulnunk kell.

De Rossi feláll.

– Felmegyek érte.

Elhagyom Damiano mögött az irodát, visszamegyek a nappaliba, és megállok a medencéhez vezető tolóajtónál.

A látvány felidéz egy emléket a lányról.

Igen, *egy lányról.*

Bár amikor legutóbb erre jártam, és megláttam Martinát a medence mellett, nem ez volt az első, ami eszembe jutott.

Az alkaromat az üveghez nyomom, és nekitámasztom a homlokomat.

Ott feküdt az idomait alig takaró sárga bikiniben, és mielőtt rájöttem volna, kicsoda ő, a farkam mocorogni kezdett a gondolatra, hogy a fogammal húzom le róla a textilt. Aztán Damiano bemutatott minket egymásnak, én pedig messze száműztem ezt a képet a fejemből. Amikor először találkoztunk, nyúlánk, tizenhárom éves lányka volt fogszabályzóval és sokdioptriás szemüvegben, amitől úgy nézett ki, mint egy bogár, szóval, inkább abba az emlékbe kapaszkodtam.

Csak egy vak ember nem venné észre, azóta milyen látványosan felnőtt.

Selymes, szőke haj, vékony alkat és olyan idomok, amiken bármelyik férfi boldogan futtatná végig a kezét. Az arckifejezése teljes mértékben szégyenlős ártatlanságot tükrözött, de a teste maga volt a megtestesült bűn. Ha nem lett volna még csak tizennyolc éves, és De Rossi húga, a dolgok egészen másképp alakulhattak volna számunkra, de nem vagyok olyan típus, aki a „mi lett volna, ha" dolgokon rágódik.

És Martina rövid időn belül a védencem lesz.

És az is marad.

Eltolom magam az üvegtől, és leengedem a karomat. Elfordulva a medencétől leülök az egyik fotelba, és újra ránézek az órámra. Rohadtul sokáig tart nekik lejönni.

A dohányzóasztalon levő könyv felkelti a figyelmemet. Már láttam ezt a borítót.

A *Jane Eyre* zsebméretű, különleges kiadása, amit Martina aznap a medencénél olvasott.

Szeretem Brontët. Olvasással töltöm az időt, amikor éppen nem Sal utasítását teljesítem. Felkapom a könyvet, átpörgetem a lapokat, és majdnem elmosolyodom, amikor megtalálom

a sort: „Én nem vagyok angyal, és nem is leszek az, amíg meg nem halok: önmagam leszek."*

Legutóbb De Rossi magunkra hagyott minket pár percig. Martina szégyenlős és félénk volt a közelemben – ezek olyan tulajdonságok, amiket soha nem értékeltem egy nőben, de benne szimpatikusnak tűntek. Furcsa súlytalanság áradt szét a mellkasomban, miközben mellette álltam, és amikor észrevettem ezt, azonnal elhatároztam, hogy mindenképpen elnyomom magamban. Általában nem szeretem azokat az érzéseket, amik kizökkentenek a nyugalmamból. Így elmondtam neki azt az idézetet a kezében levő könyvből, és őszinte figyelmeztetésnek szántam. Válaszul mélyen elpirult, és a szín még szebbé tette.

Amikor aznap elhagytam a házat, megfogadtam, bármi történt, soha többé nem ismétlődhet meg. A nők úgy jöttek-mentek az életemben, mint a tél. Az első havazás mindig izgató volt, de mire február lett, az embernek már elege lett a hidegből, és készen állt valami újra.

De Martina… Ez a lány maga a nyár.

Nyílik egy ajtó. Hangok szűrődnek a nappaliba az emeletről.

A tekintetem a lépcsőre siklik, és egy pillanattal később két napbarnított láb jelenik meg.

Basszus!

Az ujjaim megfeszülnek a könyvön, a kemény borító sarka belemélyed a tenyerembe.

Megmagyarázhatatlan késztetés fog el: *Vidd el a könyvet!*

Épp mielőtt Martina arca a látóterembe kerülne, engedek neki, és a zakóm belső zsebébe csúsztatom a könyvet.

---

* Ruzitska Mária fordítása.

2. FEJEZET

MARTINA

Múlt éjjel azt álmodtam, hogy repülök. Hatalmas zöld völgy terült el több tíz méterrel alattam, a horizonton egy nagy barna hegy magasodott, hófödte csúccsal. Volt egy olyan érzésem, mintha valami különleges várna a csúcson túl, de nem számított, mennyit repültem, a hegy nem került közelebb. Végül zuhanni kezdtem. Pont a becsapódás előtt felébredtem.

Most, amikor behunyom a szememet, mindig azt a hegyet látom.

Aztán meghallom a bátyám hangját, és a kép eltűnik.

– Mari, Napole… Úgy értem, Giorgio van itt!

Felülök az ágyban, és hátrapillantok a vállam felett. A bátyám az ajtóban áll, az arckifejezése visszafogott, de elég jól ismerem ahhoz, hogy átlássak a maszkon. Talán a világnak ő Damiano De Rossi, de nekem csak Dem, és most éppen aggódik.

Értem.

Magamra erőltetek egy mosolyt.

– Jól van. Mindjárt lemegyek.

– Leviszem a táskáidat. – Belép a szobába, és körülnéz. – Hol van Vale?

– A fürdőszobában.

A sógornőm egész nap segített csomagolni. Ő sokkal jobban izgul, mint én, amiatt, hogy Giorgión kívül senki nem tudja, hova visz.

Megkérdezte, mit akarok magammal vinni, és amikor azt válaszoltam, hogy nem igazán érdekel, elkomorodott az arca. Lehet, hogy rosszul kéne éreznem magam, amiért aggódik értem, de nem érzek semmit.

Még most sem érzek semmit. Sem szorongást. Sem egy leheletnyi szomorúságot. Még a legcsekélyebb aggodalmat sem. Elhagyom az otthonomat, hogy egy idegennel egy ismeretlen helyre menjek, miközben a bátyám háborút folytat a klán leghatalmasabb embere ellen, és én…

Semmit sem érzek.

A bátyám leül mellém az ágyra, átöleli a vállamat, és magához von.

– Nem sokáig leszünk távol egymástól, rendben?

Ezt nem tudhatja, de azért bólintok.

– Persze.

– Lehet, hogy jót fog tenni, ha kicsit kiszakadsz erről a helyről.

Körülnézek a túlnyomóan rózsaszín szobámban. Rózsaszín szék, rózsaszín paplan, rózsaszín szőnyeg. Még a falak is rózsaszínűek.

A szoba is azt üvölti: könnyű célpont.

Ez vagyok én.

Felkapom a telefonomat az éjjeliszekrényről, kibújok Dem karja alól, és a kis táskámért megyek.

– Ne várassuk meg!

A bátyám figyel, a válla kicsit megereszkedik. Ő mindig itt van nekem, de mostanában mintha elfelejtettem volna, hogyan kell beszélni vele. Gyakran megkérdezi, hogy érzem magam, és a kérdés mindig zavarba hoz.

Nem tudom. *Nem tudom.*

Meztelen talpam belesüpped a puha szőnyegbe, ahogy lemegyünk a lépcsőn. Dem hozza utánam a két nagy bőröndömet, Vale pedig a hátizsákommal követi. Nem engedték, hogy bármit is én cipeljek, mintha a legkisebb súly alatt is összetörnék.

És igen, törékenynek tűnök, de több mindent túléltem az utóbbi két hónapban, mint mások egész életükben. Nem akarom, hogy a bátyám aggódjon, így kihúzom magam, és felemelem a fejemet.

Csak ezt kell folytatnom.

Mindig csak egy nap.

Ennél tovább nem merészkedem gondolatban.

Amikor elérem az utolsó lépcsőfokot, megpillantom a férfit, aki a szoba közepén áll, és rám vár.

Giorgio Girardi.

A lépéseim lelassulnak. Amikor a tekintetünk találkozik, a mindent átható zsibbadtság egy pillanatra alábbhagy, és borzongás fut végig a gerincemen.

Ő olyan élénk, mint egy festékpacni a szürkeárnyalatos vásznon.

Biztos a hormonjaim miatt van. Már most érzem, hogy van valami ebben a férfiban, ami egyenesen az agyalapi mirigyemre hat.

Azt hittem, aszexuális vagyok, amíg két hete meg nem láttam őt. Egy pillantás elég volt, hogy tudjam, *határozottan* nem vagyok az.

Míg az iskolai barátnőim átélték a fiúbolond korszakukat, én csak figyeltem őket, és képtelen voltam egyetlen srácba is belezúgni. Persze, néhány osztálytársam tényleg jóképű volt, de őket évek óta ismertem. Nem volt bennük semmi izgalmas. Nem akartam őket egyszerű barátságnál mélyebben megismerni.

De amikor megláttam Giorgiót, valami mást éreztem.

Ő maga volt a férfiasság megtestesítője. Magas, izmos, klasszikusan vonzó. Az a fajta sötét hajú olasz férfi, akit luxusmárkák szerződtetnek, hogy legyen a méregdrága kölnijük arca. Barna, szinte fekete haja sima hullámokban keretezte az arcát. Fogalmam sem volt, vajon szánt-e időt arra, hogy így nézzen ki, vagy egyszerűen csak tökéletes kinézettel ébredt fel.

Nagyon felkeltette az érdeklődésemet. A látogatása után az agyam napokig olyan fantáziákkal volt tele, amikre soha nem gondoltam korábban.

Például, hogy milyen érzés lenne a nagy keze a combomon, vagy a csípője hogyan illeszkedne az enyémhez.

És ami a legfontosabb: hogy nézhet ki ing nélkül?

A mellkasa széles, és a bankszámlaegyenlegembe fogadnék, hogy ha lefejteném róla az ingét, tökéletes kockás hasat találnék.

Amikor a nevemen szólít, és kinyújtja a kezét, rájövök, hogy őt bámulom.

– Martina.

Ahogy kimondja, melegség árad szét a bensőmben. Az arcára pillantok, és elfogadom a felém nyújtott kezét.

– Helló!

– Hogy vagy? – kérdezi, akcentussal beszélve az angolt. Gondolom, a bátyám elmondta neki, hogy nem nagyon tudok olaszul. Egész jól megértem, de csak alapszókincsem van. Dem

és én akkor költöztünk Ibizára, amikor még kicsi voltam, és az iskolában spanyolul meg angolul beszéltünk.

– Jól, köszönöm.

– Készen állsz az indulásra?

Hogy őszinte legyek, nem. A bátyám alig huszonnégy órával ezelőtt közölte velem a hírt, miszerint elküld, és a jelenlegi állapotomban kicsit nehezen fogom fel. Az agyam nem úgy dolgozza fel az infókat, ahogy kellene. A Giorgio iránti vonzalmam ellenére, amikor Dem közölte, hogy a közeljövőben vele fogok lakni, nem éreztem semmit.

Most, hogy itt áll velem szemben…

Nyelek egyet.

– Igen.

– Már amennyire készen állhat, tekintve, hogy azt sem tudja, hová viszed – szól közbe Vale valahonnan mögülem. Egy pillanat múlva egy tenyér nyomódik a hátamnak.

A sógornőm fantasztikus. Vale-lel durván bánt a családja, amikor feleségül kényszerítette ahhoz a pszichopatához, Lazaróhoz, de Vale elég erős volt, hogy elmeneküljön tőle, és közben engem is megmentsen. Üres kézzel érkezett Ibizára, és a puszta makacsságával rávette a bátyámat, hogy adjon neki munkát. A többi már történelem. Demre pillantok, és büszke rajongás csillog a szemében, ahogy az újdonsült feleségére néz.

Vale magasabb nálam néhány centivel, de így is hátra kell döntenie a fejét, hogy Giorgio szemébe tudjon nézni.

– Jól fogsz bánni vele?

Valami enyhe szórakozottság fut át a férfi arcán.

– Már vártam, mikor következik.

– Micsoda?

– A kihallgatás. Furcsa így, hogy már megkaptam a melót, nem gondolod?

Vale átdobja a haját a vállán, és rábámul.

– A férjem bízik benned, ez melletted szól, de ettől még aggódom. Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Nyugodj meg, gondoskodni fogok Martinárról.

A komolyságától görcsbe áll a gyomrom. Mit jelent ez? Hogy fog Giorgio gondoskodni rólam? Eddig egyáltalán nem gondolkodtam azon, milyen lesz vele élni, de az első megérzésem azt súgja, nem fogom sokat látni. Megvan a maga élete, a kötelességei. Valószínűleg be fog zárni valahol, távol az emberektől, és néhány naponta benéz hozzám, igaz?

Giorgio és Dem arrébb lépnek, hogy váltsanak pár szót, Vale pedig néhány másodpercig gyanakodva figyeli őket, aztán visszafordul hozzám. A tekintete ellágyul.

– Mari, sajnálom, hogy el kell menned. Bárcsak Dem ne ragaszkodott volna hozzá, de megértem, miért gondolja szükségesnek. Nem tudná elviselni, ha valami történne veled.

Vagy talán a bátyám végre rájött, hogy mekkora felelősséget jelentek. Imogent megölték miattam, és majdnem Vale-t is, a nőt, akit szeret.

– Ne sajnáld! Nem tettél semmi rosszat.

Az ajka megremeg, majd feszes vonallá préseli.

– Te sem.

De igen. Úgy tűnik, semmit sem tudok jól csinálni.

– Talán veled kellene mennem – suttogja, miközben az ujjai szorosan a csuklóm köré záródnak. – Nem akarom elhagyni Demet, de…

– Vele kell maradnod! – vágok közbe. – Szüksége van rád.

A bátyám nem árult el sok részletet arról, hogyan tervezi átvenni a *don* pozícióját, de mindenki tudja, mit kell tennie ahhoz, hogy a hatalomátvétel a rendkívül fontos Casalesi-hagyományoknak megfelelően történjen. Puszta kézzel meg kell fojtania a jelenlegi dont. Apánk is így vesztette el a hatalmát.

Azt kívánom, bárcsak az egyik embere tehetné meg helyette, de tudom, ez nem lehetséges. Ha Demen kívül bárki más követi el a gyilkosságot, a klán nem fogja elfogadni az igényét – és az káoszhoz vezet.

Dem ölt már embert, de soha nem éreztem azt, hogy élvezné a dolgot. De Sal? Nem lennék meglepve, ha ő alig várná, hogy ölhessen. Sal miatt vesztettük el a szüleinket. Dem azt is elmondta, hogy Sal küldte rám és Imogenre Lazarót. Gondolom, azt hitte, ha el tud kapni engem, a bátyám az ölebe lesz. Nem így történt. Valójában a New York-i fiaskó késztette Demet erre a háborúra. Sal drágán meg fog fizetni azért, amit velünk tett.

És bár lehet, hogy a bosszú megnyugtatja a bátyám lelkét, nekem feleslegesnek tűnik.

A bosszú nem hozza vissza Imogent.

Vale magához húz, és átölel.

– Amikor visszatérsz, minden jobb lesz.

– Igen.

A másik beszélgetés véget ér, és Vale tétován elenged.

– Ideje indulni – mondja Dem.

Odakint, amíg Giorgio és a sofőr bepakolja a csomagokat, még egyszer elbúcsúzunk. A bátyám szorosan magához ölel, megcsókolja a fejem búbját, és megnyugtató szavakat suttog nekem, majd Vale is ugyanezt teszi.

Szavaik halk zümmögése körülvesz, aztán hirtelen abbamarad, engem pedig besegítenek az autóba. Az ajtó becsapódik. Dem és Vale integetnek, én pedig felemelem a kezemet, és az üvegre tapasztom a tenyeremet.

Lehet, hogy most látom őket utoljára.

Megborzongok, és átölelem magam, miközben elhessegetem ezt a gondolatot. A mentális falaim felemelkednek. A szemem sarkából látom, hogy Giorgio óvatosan rám pillant. Valószínűleg az jár a fejében, hogy mi bajom van. Nem is olyan régen még szégyelltem volna magam, de most már ez is csak egy tétel a lényegtelen dolgok listáján.

Átgurulunk a kapun, Dem és Vale pedig eltűnnek a távolban.

Kényelmetlen viszketés ébred a bőröm alatt, úrrá lesz rajtam az idegesség, ezért benyúlok a táskámba, és előveszem a telefonomat. A mai nap is úgy indult, mint bármelyik másik, jó két órán át pörgettem a hírfolyamomat, amíg végre erőt vettem magamon, hogy kimásszak az ágyból. Nincs semmi új, amit megnézhetnék vagy elolvashatnék, de azért mégis megnyitom a Facebookot.

Ballagási képek, valakinek az új kutyája, egy bikinireklám.

Az ujjam megáll felette. Cuki. Ha otthon lennék, már megadtam volna a bankkártyám adatait, de azt sem tudom, hova megyünk. Sajnálkozva továbbgörgetek.

A következő képnél megint megtorpanok.

Señora Bouras posztolta. Imogen anyukája.

Egy gyerekkori kép Imogenről, és a képaláírás arról szól, mennyire hiányzik a szüleinek.

Elszorul a torkom. Nem tudtak rendesen elbúcsúzni. Dem azt mondta señora Bourasnak, hogy Imogen egy értelmetlen támadásban halt meg, és a holttestét nem találták meg. Señora

Bouras nem hitt neki. A telefonhívás alatt a bátyám dolgozószobájának ajtajában álltam és hallgatóztam. Folyamatosan azt ismételgette neki, hogy el kell engednie a dolgot. Újra és újra elmondta, míg a nő végül valószínűleg letette a telefont.

Nem tudom, mi történt utána, de señora Bouras megengedte, hogy elmenjünk a temetésre. Üres volt a koporsó. Míg Dem valakivel beszélgetett, ő elhúzott engem a sarkon túlra, ahol senki nem látott minket, és nekilökött a falnak. Dühös könnyek folytak a szeméből. Azt mondta, az én hibám volt, hogy meghalt a lánya.

Nem szóltam egy szót sem. Nem tudtam vitatkozni ezzel.

Végiglapozom a részvétnyilvánító üzenetek hosszú sorát, és nem írok semmit. Nem akarná látni.

Ehelyett megnyitom az üzeneteket, és Imogen nevére koppintok.

Elhagyom az otthonomat, Imogen. Nem tudom, mikor jövök vissza, és talán így a legjobb. Ha minél távolabb vagyok a szeretteimtől. Dem valami veszélyes dologban mesterkedik, ami miatt az ellenségei úgy rajzanak körülötte, mint a legyek, és én vagyok a gyenge pontja. Ha rossz kezekbe kerülök, mindent tönkreteszek. Nem bírom a nyomást. Nem tudom, mit tegyek, hogyan viselkedjek. Elveszítem a fejemet. Hiányzol.

Lefelé fordítva az ölembe teszem a telefont, és az ablaknak döntöm a fejemet. Néhány nappal azután kezdtem üzeneteket küldeni Imogennek, hogy visszatértem Ibizára. Nem vagyok őrült. Tudom, hogy eltűnnek a digitális semmiben, de én jobban érzem magam tőle. Néha, amikor éjszaka az elmém játszadozni kezd velem, csak ez segít.

Az ablak túloldalán az ég majdnem teljesen sötét. Néhány csillagot és a félholdat azért ki tudom venni. A széle éles és határozott, és a látványtól valamiért végigfut rajtam a borzongás.

– Fázol.

Összerezzenek, és a hang felé kapom a fejemet.

Istenem, esküszöm, elfelejtettem, hogy Giorgio is itt ül a kocsiban.

Átható kék szeme meztelen combomra tapad.

Váratlan forróság kúszik fel a nyakamon, aztán rájövök, hogy látta, amint libabőrös lettem. Öntudatlanul végigsimítok a combomon.

– Jól vagyok.

Megrándul az állkapcsa, aztán leveszi a zakóját, és felém nyújtja.

– Vedd fel!

Az ujjaim a drága anyag köré fonódnak, ami még mindig meleg a testétől. Ráemelem a tekintetemet, és reszketve kifújom a levegőt.

– Rendben.

Figyeli, ahogy a vállamra terítem a zakót. Bárcsak ne tenné, mert amikor az illata megcsapja az orromat, a combom megfeszül. Pézsma, bőr és még valami, amit nem tudok megnevezni.

– Kapcsolja ki a légkondit! – utasítja a sofőrt.

– Köszönöm – suttogom, és újra a telefonomért nyúlok.

A szemem sarkából látom, hogy megigazítja ropogós fehér ingének mandzsettáját, és valamin megakad a pillantásom. Két tetoválás kandikál ki a csuklója belső oldalán.

Azt hiszem, a jobbon Casal di Principe* címere van. Demnek is van olyan, csak magasabban a karján. A beavatásuk után a klán minden férfi tagja megkapja.

De a másik… Egy másik címernek tűnik.

Giorgio mozdulatai megállnak, és rájövök, észrevette, hogy bámulom.

Kigombolja a bal mandzsettáját, feltűri, és végighúzza az ujját a tetováláson.

– Tudod, mi ez?

Megrázom a fejemet.

– Tudod, mi a becenevem?

– Napoletano. – Így hívta Dem. – Miért hívnak így?

– Egy másik klán tagja voltam Észak-Nápolyban, a Secondigliano Szövetségé. Tizennyolc éves koromban Sal elcserélt engem, és a Casalesi klán tagja lettem. Szükségük volt a szakértelmemre.

Beleharapok az ajkam jobb sarkába.

– Nem tudtam, hogy ilyen létezik. Elcserélni embereket.

– Ritka. – Visszahúzza az ingujját a helyére, és begombolja a mandzsettát. – De időnként megtörténik.

– És a szövetség elengedett? – kérdezem egy pillanat múlva.

– A *don*ok üzletet kötöttek.

Salnek valószínűleg valami nagy dolgot kellett feladnia, ha Giorgio szakértelme olyan értékes volt számára. Mi másért engedte volna el a másik klán? És ha már szakértelemről beszélünk, Dem mindössze annyit mondott nekem Giorgióról, hogy egyfajta biztonsági szakértő.

---

* Casal di Principe egy olasz község (comune) Campania régióban, Caserta megyében.

Ránézek a mellettem ülő férfira.

– Elrejtesz dolgokat, igaz? Ez a munkád?

– Néha először meg kell őket találnom. – A tekintete a sofőr tarkójára tapad. – De igen, az évek során a klán számos dolgát rám bízták.

– Szóval én csak egy újabb dolog vagyok, amit el kell rejtened? – következtetek.

– Jó társaságban vagy. Felbecsülhetetlen értékű műkincsek, ősi leletek, annyi aranytömb, ami egy páncéltermet is megtöltene… – Lassan felém fordítja a fejét, és átható tekintettel méreget. – Minden, amit a gondjaimra bíztak, hatalmas értéket képvisel, Martina. – A figyelme olyan, mintha reflektorfényben állnék. Hirtelen túl kicsinek érzem az autót. És még kisebb lesz, amikor odahajol, és megigazítja a zakó gallérját, hogy még jobban takarjon. – És talán te vagy a legértékesebb mind közül.

3. FEJEZET

GIORGIO

A lány hozzáragadt a telefonjához.
A kezében szorongatja, miközben kiszáll az autóból, a szél pedig az arcába fújja hosszú, szőke haját.

Figyelmen kívül hagyom a szorító érzést a mellkasomban, amit az okoz, hogy a zakómba burkolózik. Olyan nagy rá, szinte a térdéig ér. A kézfejével megdörzsöli az orrát, és felnéz a magánrepülőre, amire hamarosan felszállunk.

Nem annyira kíváncsi, mint számítottam rá. Nem kérdez sem arról, hová megyünk, sem arról, mit fogunk ott csinálni. Csak görgeti és nyomkodja azt az átkozott képernyőt. Amint felszállunk a gépre, el kell vennem a telefonját, hogy titkosítani tudjam. Ha leszállás után használja, a jel elárulhatja a tartózkodási helyünket.

Kiveszem a hátizsákját a csomagtartóból, szólok a sofőrnek, hogy vigye fel a bőröndjeit a gépre, és megkerülöm az autót.

– Gyere! Távol akarok lenni, amikor kitör a vihar.

– Vihar?

– Nem láttad az előrejelzést?

– Nem ellenőriztem – ráncolja össze a homlokát.

Amikor felszállunk a gépre, köszöntjük a pilótát, aztán a helyére kísérem Martinát, és leülök vele szemben. A hajtóművek beindulnak, a hangjuk betölti a levegőt. Leszállás után rögtön törölnöm kell a repülési adatokat, hogy senki ne tudja bemérni, hol szálltunk le, de a pilóta aggodalomra adhat okot. Ő De Rossi embere – tiszta előélet, hét év szolgálat, jól megfizetve. Papíron rendben van, de kértem De Rossit, hogy tartsa rajta a szemét. Ha Sal elhatározza, hogy Martina nyomába ered, megpróbál majd információt kicsikarni valamelyik alkalmazottból.

Jó, hogy a kastélyban kis létszámú a személyzet, így kevesebb ember miatt kell aggódnom. Csupán három civil, és csak az egyikük tudja, mivel foglalkozom. A többiek gyanakodnak, de elég okosak ahhoz, hogy úgy tegyenek, mintha nem tudnának semmiről. Ha a *sistema* egyik emberének dolgozol, áldás a tudatlanság.

Martina a kis ablakon keresztül az eget kémleli, egy apró barázda húzódik a két szemöldöke között. Éppen ekkor villám csap le a távolban, ő pedig elsápad.

Nem szereti a viharokat.

Vagy csak nem szeret viharban repülni. De ki szeret?

– A pilóta szerint az ellenkező irányba fogunk repülni – nyugtatom. – Csak másfél órás lesz az út.

Beszívja telt ajkát, és bólint, anélkül, hogy rám nézne.

Várok. Nem kérdezi meg, hová megyünk?

Idegesít a hallgatása.

– Biztonsági öv – szólok rá, ahogy a gép mozgásba lendül.

Egy századmásodpercre rám rebben a tekintete, aztán teszi, amit mondtam. Az engedelmességének örülnöm kellene, de

nem tetszik, hogy árad belőle a közöny. Van egy olyan érzésem, nem is érdekli, mi történik vele.

A könyökömet a karfára támasztom, és összezárt öklömet az ajkamhoz szorítom. Az ablak túloldalán minden elmosódik, és ahogy felemelkedünk, Ibiza egyre kisebb lesz alattunk.

Martina maga alá húzza a lábát, megigazítja a vállán a zakómat, és kisimít néhány aranyszőke tincset az arcából. Az arckifejezése komor, a szája sarka lefelé görbül.

Ha valaki lefestené, a kép címe *Melankólia* lenne.

Általában nem szoktam az érzésekről társalogni, de nem is utasítom el ezeket a beszélgetéseket, ha szükség van rá.

És most kibaszottul szükség van rá.

Előrehajolok, a térdemre könyökölök.

– Mi a helyzet veled?

Vet rám egy oldalpillantást.

– Semmi.

– Rosszul hazudsz.

– Hozzáadom a listához. – Közönyös a hangja.

– Milyen listához?

– Hogy miben vagyok rossz.

Cazzo! Olyan rezignáltan mondja, hogy kényelmetlen érzés kúszik fel a tarkómon.

– Listát vezetsz?

– Persze.

– Fura hobbi. Mi érdekel még?

Az arckifejezése nem változik. A füle mögé söpör egy tincset, és még mindig nem néz rám.

– Szeretek vásárolni.

– És még?

Felemeli a telefonját.

– Ez.

Összehúzom a szememet. Na, ne viccelj!

– Remélem, szereted a természetet.

Ez felkelti a figyelmét.

– Miért?

– Mert sok van belőle ott, ahová megyünk. Voltál már Umbriában?

– Nem. Olaszországban csak Casal di Principében és Nápolyban voltam, de az is olyan régen volt, hogy alig emlékszem rá.

De Rossi évek óta távol tartotta Olaszországtól, mert nem akarta, hogy Sal közelében legyen, de még ha Sal rá is jönne, hogy Martina velem van, soha nem tudná meg, hová vittem.

– Egy régi kastélyba megyünk, körülbelül negyven percre Perugiától.

Perugia Umbria tartomány fővárosa, a kastélyt pedig több mint egy évtizede vettem. Álnéven, így senki sem tudja, hogy az enyém.

Martina megkopogtatja a mutatóujjával a karfát.

– Csak te és én?

– Nem. Lesz ott három alkalmazott is. Egy házvezetőnő, egy szakács és egy kertész. Kis személyzet a nagy kastélyhoz képest, de csak az alsó két szintet fogjuk használni.

Bólint, és visszafordul az ablakhoz.

Egy csalódott sóhaj készül kitörni belőlem, de visszatartom. *Nem* vagyok hozzászokva, hogy én vagyok a beszédes. Valójában az az egyik hobbim, hogy hagyom elhúzódni a csendet, és figyelem, mennyi idő után kezdenek feszengeni az emberek. Meglepően szórakoztató időtöltés.

De ez a csend? Ebben nincs semmi szórakoztató. Szétterjed a gép visszaforgatott levegőjében, és keserű ízt hagy a torkomban.

Amikor Martina újra elkezdi a telefonját piszkálni, elfogy a türelmem. Kikapcsolom az övemet, átnyúlok, és kikapom a kezéből.

– Nincs telefon.

Mogyoróbarna szeme elkerekedik, az egyik talpát a padlóra engedi.

– Tessék?

Mielőtt meg tudnám állítani magam, a pillantásom végigsiklik formás vádliján.

– Hallottad. Nincs telefon.

– Miért?

– Mert be tudják mérni. Nem tudhatják meg a helyzetünket.

Az asztalon heverő telefonomra pillant.

– Az enyém titkosított – magyarázom.

– Akkor titkosítsd az enyémet is.

Kikapcsolom a készüléket.

– Jót fog tenni, ha kevesebbet lógsz rajta.

Tessék. Ez a mondat végre meghozza a várt hatást. Összeszorítja a száját, és amióta elhoztam, most először valami megcsillan a tekintetében.

– Ez nevetséges! És mihez kezdjek az időmmel?

– Olvass, főzz, menj sétálni! A kastélyban rengeteg más dolgot is lehet csinálni, nemcsak butaságokkal tömni a fejedet. Az emberiség jóval a kijelző feltalálása előtt is létezett, és valahogy mindenki elég jól elszórakoztatta magát.

– És a várható élettartam is csak negyven év volt, mert valószínűleg belehaltak az unalomba. Csak mert az emberek régen máshogy csinálták, attól még az nem volt jobb.

Á, szóval mégis van benne egy kis spiritusz, ha nem a nyomorúságával van elfoglalva. A természet és a friss levegő jót fog tenni neki.

– Az én házam, az én szabályaim – vonok vállat, a hangom kemény.

Az ujjai megfeszülnek a karfán, és pánik önti el az arcát.

– Szükségem van a telefonomra.

– Nem, nincs.

Megrázza a fejét.

– Te nem érted. Segít nekem.

– Miben?

A tekintetét a padlóra szegezi, aztán tétován felnéz rám.

– Sok dologban. Segít elaludni.

Ja, persze. A fénylő kijelző bámulása tuti nem segít benne.

– Nem hiszem. Igazából valószínűleg épp az ellenkező hatást váltja ki.

– Kérlek, Giorgio! – Elcsuklik a hangja.

A szemem összeszűkül a szánalmas hangtól, és valami megmozdul a mellkasomban.

Miért ilyen zaklatott miatta? Ez csak egy kurva telefon.

De a szeme könnyben úszik, ahogy a válaszomra vár…, és ekkor leesik a tantusz.

Ez a kütyü az ő kibaszott menedéke. Valószínűleg egész nap ezzel tölti az idejét, elzárva magát a való világtól.

Függő, és én most elvettem tőle. Mi történik vele, ha magára marad a gondolataival?

Basszus, ez rosszabb, mint gondoltam. Hogy hagyhatta De Rossi, hogy idáig fajuljanak a dolgok? És a felesége? Miatta jött Lazaro Ibizára, tehát legalább annyit megtehetett volna, hogy Martina gyógyulását helyezi az első helyre.

Martina megtörli a szemét, még mielőtt a könnyei végigfolynának az arcán, és rám bámul.

Megmozgatom a nyakamat, és kinézek az ablakon. Nem tetszik az érzés, amit könnyes szeme vált ki belőlem. És akkor megfogan bennem egy gondolat. Ez a telefon az egyetlen dolog, ami érdekli ebben a pillanatban, és vissza akarja kapni.

Miért ne használnám ki ezt? Miért ne tereljem el a figyelmét? Valamivel, ami néhány napig lefoglalja, és nem csak az ágyban fekve mereng…

A kezemben levő mobilra pillantok.

– Titkosítom neked – szólalok meg, a zsebembe csúsztatva a telefont. – Azután visszakaphatod.

Megkönnyebbülten felsóhajt, és változtat a testhelyzetén, keresztbe teszi a lábát.

– Köszönöm. Meddig fog tartani?

– Amíg meg nem találod.

A megkönnyebbülése egy pillanat alatt szertefoszlik, a szája lebiggyed.

– Hogy érted?

– Hallottad. Holnap titkosítom a telefont, és elrejtem valahol a kastélyban. Ha vissza akarod kapni, meg kell találnod.

Hosszú szünet következik, míg felfogja a szavaim értelmét.

A másik lábát is a földre teszi, és lerázza magáról a zakómat.

– Szóval kincskeresésre küldesz a telefonomért? Tizennyolc éves vagyok…, igazából majdnem tizenkilenc. A korodat tekintve megértem, hogy nagyon fiatalnak tűnök, de biztosíthatlak, a kincskeresésből már vagy tíz éve kinőttem.

Felnevetek.

A koromat tekintve?

A kicsi Martina De Rossi visszabeszél nekem.

– Szerinted én hány éves vagyok? – Szórakozottan felvonom a szemöldökömet.

Nyilvánvaló a felháborodása, ahogy összehúzza a szemét.

– Hogy őszinte legyek, nem igazán érdekel. Csak vissza akarom kapni a telefonomat.

– Akkor viszont játszanod kell – vonom meg a vállamat. – Nem lehet olyan nehéz.

– Ez hülyeség – motyogja, és megrázza a fejét. – A bátyám vett rá erre?

– Miért tette volna?

– Mindig panaszkodott, hogy túl sokat lógok a telefonomon. – Á, szóval De Rossi is észrevette. Nem mintha dicséretet érdemelne. Nem tett ellene semmit. – Csak a te korosztályod hiszi azt, hogy ez probléma – teszi hozzá szúrós szemmel.

Az ismételt szurkálódásától megfeszül az állkapcsom. Tényleg olyan öreg vagyok a szemében? A harminchárom év nem olyan sok.

Aztán összekapom magam. *Miért érdekel, hogy szerinte öreg vagy?*

Ingerültség kúszik fel a gerincemen. Ebből elég.

Leteszem a lábamat, és a térdemre könyökölve előrehajolok.

– Ez nem tárgyalás.

Martina elsápad.

– Ha vissza akarod kapni, találd meg!

Feszes vonallá szorítja az ajkát.

– A szabályok?

Oldalra billentem a fejemet.

– A kastélyon belül lesz. – Egy pillanatra elhallgatok, aztán hozzáteszem: – És ne kapjalak rajta, hogy keresed! Ha észreveszem, hogy közel jársz, átrakom máshová.

– Azt akarod, hogy a hátad mögött csináljam?

– Hívd, ahogy akarod. Ezek a szabályok – válaszolom, és a szívem bűntudatosan ver.

Fiatal. De Rossi kishúga. És már így is elég nagy probléma.

És bár csak egy órája hagytuk el Ibizát, arra már rájöttem, hogy képtelen vagyok levenni a szememet a kibaszott lábáról.

Jobb, ha lefoglalom, és nem lesz a közelemben.